

Bone Appetit & Bluesbird

Mission Terneuzen – Porgy & Bess – 20 december 2014 - Big Swing Band – Jacky Eddyn – Bone Appetit & Bluesbird – Ft Frederik Heirman and SonnyB – Don't let them play Basie!

Zo zou een bericht aan een muzikagent er kunnen uitzien in tijden van censuur. Gelukkig bestaat er nog iets als artistieke vrijheid en daar kon het publiek op 20 december 2014 ten volle van genieten. Jacky Eddyn, dirigent van de Big Swing Band, liet zich bij zijn programmakeuze inspireren door het repertoire van zangeres en pianiste Diane Schuur, en vooral dan de samenwerking van de zangeres met "The Count Basie Orchestra" en arrangeur Frank Foster. Zoals steeds werd bij Big Swingband niet gekeken op een nummer meer of minder, 8 nummers in het eerste deel en 13 nummers (+ bis) in het tweede. In het eerste deel was de Big Swing Band aan de beurt met de eigen solisten. In het tweede deel werd het orkest aangevuld met vocaliste Sonja -SunnyB - Buysrogge - aan haar verwelkoming met 'Welkom Deedles' had het orkest op aangeven van Jacky al een hele kluit gehad - en trombonist Frederik Heirman.

Big Swing Band opende met *Do your thing*. Het orkest, met in dit nummer solisten Thomas, Wim, en Chris vond de goede balans en deed zijn ding. Dit in tegenstelling tot de generale repetitie waar het pad nog vol oneffenheden lag. Want zeg zelf, 22 nummers instuderen op een goede vier maanden is ook voor geoefende amateurs een huzarenstukje. Na de passage van de plaatselijke Via Ferrata door de trompettisten – de pupiter op het podium vooraan was moeilijk bereikbaar en er kwam wat klettersteigen aan te pas - werd het wat rustiger met *Stardust*. Het publiek kreeg er van dirigent Jacky ook uitleg over de moeilijkheidsgraad van de trompet. Die heeft maar 3 ventielen om alles te spelen – dit ter plekke getoond door solist Luc – in tegenstelling tot de saxofoon, met zijn groot aantal kleppen, waar je maar op een knopje moet drukken en er al geluid uitkomt. De waarheid mag eens worden gezegd. En het was deze maal niet door een trompettist. De Latin *Sambita* werd nadien vakkundig gebracht door Kurt op flugelhorn, die zich naar het leek vrij makkelijk door de moeilijke akkoorden van Joe Gallardo en Rob Pronk worstelde. Maar toch een kleine randnoot. Het is altijd leuk als de leraar van verschillende muzikanten aan de academie (de halve trombone- en de halve trompetsectie, en voor het samenspel ook de lead altsax) als gastsolist fungeert. Zo kan er op diverse fronten (in het geheim) wat worden geoefend, en worden de akkoorden van de stukken wat meer ontleed. Dit laatste op meta niveau wel te verstaan, waarbij de leraar moeilijke akkoorden probeert uit te leggen met nog veel moeilijker akkoorden, terwijl de student steeds van ja knikt zonder de finesses echt te vatten. Maar dit minieme voordeel wordt dan weer teniet gedaan doordat de leraar in de gastsolist toch weer staat te luisteren of de aangeleerde regels niet aan hun laars worden gelapt. Niet onbelangrijk voor de punten aan de academie in juni 2015. De *Healer*, dan. Een arrangement van Peter Herbolzheimer met swingende soli van pianist Kris (steeds op niveau) en gitarist Alexander die het lijstje van goede gitaristen bij Big Swing Band met brio verder zet. *Feel like making love*, een arrangement van Jacky's oud collega Bob Porter, nam Jacky dan weer zelf voor zijn rekening. Een waar moment van rust. Dit waren we al lang niet meer gewoon (van Jacky). Maar niet voor lang. Walter vertolkte met brio *Tricotrisism*, een stuk van Oscar Petitford. De laatste nummers van het eerste deel waren van de hand van Sammy Nestico. In *How sweet it is* zorgden Kurt op gestopte trompet en Walter voor het zen-gevoel. In *Wind Machine* konden David op trompet en Jacky op sopraan hun souplesse ten volle etaleren.

Na de pauze was het de beurt aan onze gastsolisten. We kregen eerst wat verbale prikken tussen Deedles met haar fleurig pak en Jacky met zijn nieuwe sjieke outfit. Soms dacht ik op een modeshow te zijn beland, maar daar was de catwalk toch iets te kort voor. Sonja en Frederik fietsten handig door het eerste nummer *Deedle's Blues* in een arrangement van Basie-man Frank Foster en vertrokken waren we. Dan eens was het de beurt aan Frederik, dan aan Sonja, soms samen, dan weer apart. Van de 13 nummers die volgden pikken we er even de markante uit. Met *Bone Appetit* waren alle trombones, samen met de solist, aan de beurt. Het was tenslotte naast Bluesbird ook Bone Appetit avond. *On a Clear day* was wel het moeilijkste nummer dat we speelden. Tempi (jazz

walz – blues) veranderden, klankkleur ook. De solisten moesten hard met elkaar rekening houden. Zouden we er hier niet uitvallen? Maar alles verliep als ware het een fluitje van een cent. In *I love you Porgy* van George Gershwin konden we als Big Swing Band hulde brengen aan de jazzclub Porgy and Bess. Deedles en Luc lieten niet na om dit ook te doen. Nadien was het de beurt aan Frederik voor het nummer *Charade*. Onlangs kocht ik mij een lowbudget cd met verzameld werk van Henry Mancini, waar ook het nummer *Charade* op staat. Echt tof werk van Mancini, en Frederik deed hetzelfde als solist. In *You can have it*, terug gearrangeerd door Frank Foster kon Sonja in een up-tempo weer alle scat registers openzetten. Zag ik Gino daar ook geen leuke foto maken? Na *God Bless the child*, *Every day I have the Blues* en *The Jody Grind* was het de beurt aan het Big Swing Band combo (Kris, Jef, Alexander, Hubrecht en Sonja) voor *We'll be together again*. De zaal werd er stil van. Maar dan konden alle trombones van jetje gaan in *Bone Talk*. Elke solist (Thomas Wim, Hugo, Guy) nam samen met Frederik een solo voor zijn rekening, en ze deden er nog een collectieve improvisatie bovenop. De zaal stond op zijn kop. Well, well, well, waar is de tijd. Tijd voor het laatste nummer *I just found about love* en het obligatoire bisnummer *It don't mean a thing, i fit ain't got that swing*.

Wie er was heeft er van genoten. Ware het niet van de ludieke momenten, dan toch van de muziek. De vroegere jaren van de swingjazz waren jaren van pure fun. Een beetje dollen met het publiek, wat jennen van andere muzikanten, een battle in en tussen de verschillende secties. Het mag nog meer van dat, als ik de reacties van het publiek mag geloven. Dank aan iedereen die aan het concert heeft meegewerkt, (Bernard, Gerard, Nathalie André, Kees,..). Dank aan alle muzikanten, vooral dan diegene die niet zijn vernoemd (in een bigband is het geheel meer dan de individuele delen, of dat zou toch moeten) en oud muzikanten (Gilbert, Jack, Peter, Tony, Marc...). Dank aan het publiek en de crew van Porgy en Bess, en op naar een volgend concert in december 2015.

Kurt Van den Bunder